

Légy profétává! Nem kell azért teveször-csuhát ölti, mint János a Jordán mellett. Csak hadd, hogy a rádömlő lélek szívedet megtisztítsa, akaratodat megerősítse, értelmedet felvilágosítsa. Légy tiszta! Légy erős! Legyen benned világosság!

Ifjak, lássatok csodaszép látomásokat! Sarkaljon, buzdítson tette, munkára, hűségre és kitartásra a látomás, hogy meg tudjátok építeni boldog jövőtöket, Isten szép világán. Ámen.

MÁJAY ENDRE

RAGYOGJ REÁNK PÜNKÖSDI VILÁGOSSÁG!

(Úrvacsorai agenda)

Jn 8, 12

Jézus kezébe lámpást adott az Isten: a hit sugárzó szövétének, a jóság szívet melengető fényét, a szeretet lobogó lángját, hogy világítson mindenkinek. És amerre csak járt a lámpásos ember, a Názareti, mindenütt világosság támadt, mindenütt fény gyúlt a szívekben. Ő mindenkinek világított, aki csak meglátta lámpásának fényét: ez volt élethívátása. Nem kérdezte, hogy miért és hogyan, kinek és meddig, csak azt tudta: „Én vagyok a világ világossága“. De vajon a csillag kérdi-e, hogy miért ragyogjon; a hajnal, hogy miért pirkadjon; a gyertya, hogy meddig lobogjon?

Jézus élete a fény, a világosság életét és mint örök forrása a derűnek, a melegségnek, a lélek ragyogásának, mindenki felé egyformán szórta sugárát: az élet számkivetettjeinek és nyomorultjainak, akiknek eddig csak a nyomor s szenvedés volt a sorsuk; azoknak, akik éheztek és szomjúhozták az ő igazságát, mint ahogy várja a tél fagyában megdermedt föld a tavasz melengető csókját, a vámszedőknek és bűnösöknek, a síróknak és szenvedőknek, akik remélték a szeretet vigasztaló melegét és megbocsátó jóságát, mindenkinek, aki kereste a mennyei Atyával való találkozás új életet támaztó boldogságát.

De egyszerre sötétség borult a világra, amikor Jézus kezéből kivették és eloltották a lámpást azok, akiknek élete a sötétség: a farizeusok és írástudók. Már úgy látszott, hogy a nagypénteki kereszt, a rémület és megbotránkozás, a csüggedés és félelem árnya erősebb a jézusi élet és példa világosságánál. Ám a húsvéti hajnal fénye boldog bizonyosságként árasztotta a tanítványok és követők lelkébe, hogy a fény, a világosság: a jézusi élet nem pusztult el, csak éppen meg kell találni az elveszített lámpást: az evangélium szellemét.

És így virradt fel pünkösöd napja. A tanítványok egy akarattal gyűltek össze, mindenikük lelkében ott élt valami megmagyarázhatatlan ér-

zés. Mintha vártak volna valamit. Mint mikor a természet várja a nap felkeltét s egy percre a nagy pillanat előtt elnémul minden, úgy ülte meg lelküket a várakozás feszültsége. S egyszerre „nagy hirtelenséggel, mint sebesen zúgó szélnek zendülése“ töltötte be a házat a pünkösdi lélek, mely mint kettős tüzes nyelv ébresztette öntudatra őket. Ott, abban a pillanatban eszméltek rá, hogy nem volt hiábavaló a jézusi áldozat, dőbent beléjük a felismerés, hogy a lámpás, mellyel a Názáreti Mester oly csodálatos fényt árasztott, nem vészett el, velük van, az övék, csupán ki kell nyújtani a kezüket érte. Ez az öntudatos kézmozdulat, amikor az evangélium birtokáért kinyúlt a tanítványi kéz, hogy magához szorítsa és soha el ne engedje az evangéliumot, ez adta az emberiségnek pünkösödöt.

„És lámpást adott kezembe az Úr“ — állott elő Péter, hogy fényét magasra emeljem s világosságával utat mutassak.

Azóta vallja a keresztyén világ, a vallásos ember, hogy számára Jézus valóban a „világ világossága“, hogy a jézusi élet és jézusi tanítás a mi lámpásunk. Azért, hogy istenfiakká nőjünk, hogy reménységgel járjunk; hogy álmaink és vágyaink fényénél szépüljenek; szeretetünk általa gyarapodjunk; jószágunk nagyra növekedjék s hitünk mindig élő maradjon.

Aldrich egyik regényében egy édesanya küzdelmes, de győzedelmes életét rajzolja meg hiteles színekkel.

Ez a gyenge asszony, aki valamikor zenéről és színekről álmódott, tragikus hirtelenséggel egyedül marad s hordoznia kell a vállaira szakadt súlyos terhet: gyermekei gondját. S ő felveszi a harcot. Pedig milyen kegyetlen volt ez a küzdelem: felőrölte nemcsak erejét, hanem álmait és vágyait is. Teljesen felolvadt gyermekei életében s szétszotgatta mindenét: nemcsak kenyeret és életet, de ezeket a lélekszépítő és erőtadó álmokat is. És késői öregségében, amikor boldog gyermekek és unokák veszik körül s körülötte az új élet száguld szédületes tempóval, kibékült lélekkel néz vissza a megtett útra, a kemény küzdelemre, amelyen meg tudott maradni erősnek és jónak, igaznak és becsületes embernek, mert ahogyan summázza életét:

„Im dalt fakasztott ajkamon
És lámpást adott kezembe az Úr!“

A te kezvedben is ott a lámpás, testvérem. Járod az életutat. Van úgy, hogy akadályok jönnek s te magasra tartod és boldogan diadalmaskodsz minden akadályon. Máskor meg a siker s öröm pillanataiban kabátod alá rejted, hogy senki ne lássa s szeretnéd elhíttetni magaddal, hogy nincs szükséged rá.

Pedig nincs messze tőled, itt van közel hozzád: ez az asztal a Jézus asztala, amelynek ma éppen az a hozzád szóló üzenete, hogy Jézus a „világ világossága“.

Jöjj ez asztalhoz, afia, testvérem, hozd magaddal fogyó olajú s az élet küzdelmeiben bekormozódott üvegű lámpásodat. Úgy szeretném, ha egyakarattal állnók körül ez asztalt, mint ahogy együtt voltak a tanítvá-

nyok az első pünkösdi reggelén. Úgy szeretném, ha sebesen zúgó szélként minket is megérintene a pünkösdi lélek s mint Péter apostol, tudnók kiáltani: diadalmas fénnel lobog, messzire sűgárázón világol az evangélium, bizonyság reá ez az asztal, az emlékezés asztala.

Jöjjetek mindannyian, álljuk körül! Engedjük, hogy életünkre ráragyogjon az ő szeretetének, szelíd jóságának, s rendíthetetlen hitének és példamutató életének világossága, hogy mi is világolhassunk. Ott és akkor, amikor szükség van reánk. Legyünk egyszerűek, mint az országút, hogy minden emberhez elmehessünk, és elvigyük az egyakaratot és békességet. Legyünk jók, mint a levegő, hogy minden embert megölelhessünk, minden szenvedőt felkarolhassunk, minden könnyet felszáríthassunk. Legyünk édesek, mint szánkban a mindennapi kenyér áldott íze, hogy mindenkit etethessünk a jóság kenyérével. Legyünk vidámak, bizakodók, erősek a hitben, mint ahogyan a borban ott feszül a hegyoldalak évezredes ereje, hogy minden embert boldogságra deríthessünk és mindnyájan Istenhez érkezhessünk. Ámen.

SZABÓ ÁRPÁD

AZ ÉN HITVALLÁSOM

2 Kor 13, 5

Felejthetetlen élményt nyújtott nekem a Frank Anna naplójáról készült film és ugyanazt a tárgyat feldolgozó rádiójáték. Valószínűnek tartom, hogy a gyülekezet körében sokan vannak, akik ismerik ennek a leánykának tragédiával végződő, megható történetét.

A második világháború utolsó éveiben, Európa egyik városában két család együtt rejtette, mentette az életét, egy nagy emeletes ház padlászóhelyiségeiben. Majdnem két esztendő tölthettek itt. S e hosszú idő alatt, az állandó zsúfoltság, a mindennapi testi, lelki közelség, a fokozódó egymásrautaltság, a félelem, aggodalom és bizonytalanság közepette rendre megmutatkozott mindenkinek a lelke, a jelleme, s láthatóvá vált a belső embere. A történet középpontjában az egyik család leánykája állott, aki-ben éppen akkor kezdett kibontakozni a „nő“ és fordult csodálkozó lélekkel és csodálkozó szemekkel az élet felé s a másik család fia felé, akiből ugyancsak ebben az időben kezdett kibontakozni a „férfi“.

Könnyekig megható volt, amikor ezek a gyermekifjak odalopóztak a padlás szűk ablakához, s lopva kinéztek a külső világba, amelytől ők olyan régóta el voltak zárva. Nézték a homokban játszódozó gyermekeket, a sétáló vidám fiatalokat, a virágzó tavaszt, a boldog szabadságot... Aztán egymásra néztek... majd nagy szomorúsággal és végtelen fájdalommal lehajtották a fejüket.